

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: بختیار اوروسف

برگردان: م. قربانی

۰۵ جون ۲۰۲۴

کالدونیای نو، میخ دیگری بر تابوت استعمار نو

با افزایش مشکلات اجتماعی و اقتصادی در کشورهای غربی، جمعیت‌های فراسرزمینی آن‌ها و کشورهای تابع و دست‌نشانده‌شان در جنوب جهانی به طور فزاینده‌ای از مبارزه برای خودمختاری سخن می‌گویند. اکنون ممکن است ما در آستانه‌ احیای جنبش ضد استعماری در دهه ۱۹۶۰ میلادی در قرن بیستم، باشیم.

نخست، ساکنان مناطق پارسی در غرب آفریقا - مالی، نیجر، بورکینا فاسو و ساحل عاج - مؤدبانه از فرانسه می‌خواهند که نیروهای نظامی خود را از کشور هایشان خارج و بهره‌برداری از منابع محلی را متوقف کند. سپس، در سنگال، دولتی نه چندان دلبسته استعمارگران به قدرت رسید.

حالا، در ۱۴ ماه مه امسال، کالدونیای نو که بخشی از فرانسه به عنوان یک نهاد اداری-سرزمینی ویژه، طغیان کرده است. این اعتراضات با فرمانی از پارلمان این کشور آغاز شد که به افرادی که بیش از ده سال در این مجمع الجزایر زندگی کرده اند اجازه می‌دهد در انتخابات محلی رأی دهند، در حالی که پیش از این فقط شهروندان متولد شده در آنجا می‌توانستند رأی دهند. لذا، پاریس تصمیم گرفت در صورت بروز مجدد مبارزه برای جدایی از فرانسه، منافع خود را در برابر از دست دادن ذخایر محلی، نیکل و آهن، تضمین کند.

فرانسه چهار هم‌پرسی در مورد استقلال این جزایر ترتیب داده است، که آخرین آن پس از توافق با مقامات منطقه در سال ۱۹۹۸، در دسامبر ۲۰۲۱ برگزار شد. پاریس کارت‌های خود را خیلی خوب بازی کرد، زیرا می‌دانست که اکثریت جمعیت کاناک که طرفدار استقلال هستند در مناطق روستایی زندگی می‌کنند و سازماندهی جنبش‌های سیاسی و

مبارزات انتخاباتی برای ابراز و اعمال اراده‌شان بسیار مشکل است. مخالفان آن‌ها بخش‌های اروپایی جمعیت بودند که عمدتاً در پایتخت، نومیا، زندگی می‌کردند و طبیعتاً همیشه تعداد زیاد رأی می‌دادند. اکنون به نظر می‌رسد که کلان شهر به بی‌ثباتی موقعیت خود پی برده است و تصمیم گرفته است به صورت مصنوعی نسبت شهروندان وفادار به خود را افزایش دهد.

احساسات واقعی مردم محلی با شورش‌هایی که امانوئل مکرون را مجبور به دخالت کرده است، نشان داده می‌شود. مکرون ناچار شد به مدت ۱۲ روز وضعیت اضطراری اعلام کند. محدودیت‌های تیلیفون و اینترنت اعمال شد. ابتداء ۵۰۰ نفر از فرانسه برای تقویت نیروهای پولیس محلی به منطقه اعزام شدند که برای منطقه ۲۷۰.۰۰۰ نفری رقم بسیار بالایی است و سپس خلاف اظهارات اولیه واحدهای ارتش مستقر شدند. ویدیوهای منتشر شده در فضای مجازی نشان می‌دهد که افرادی که یونیفرم‌های معمول پولیس ایالات متحده به تن دارند که احتمالاً از جزایر تحت کنترل امریکا فرستاده شده اند.

اکنون می‌بینیم چگونه کشورهای جنوب جهانی که از استعمار کلان شهرهای سابق خسته شده اند، تلاش می‌کنند از بحران سیستمی جهان غرب برای توزیع مجدد منابع به شیوه‌ای صادقانه‌تر استفاده کنند. بسیاری از مردم از شرارت‌های شیوه استعمار نو، که مبارزات قبلی برای استقلال را ناچیز می‌شمارد، آگاه هستند، اما آن‌ها از قدرت غرب هراس داشتند. اکنون که استعمارگران به تدریج موقعیت خود را در مناطق مختلف جهان از دست می‌دهند، با چنین اعتراضاتی بیش‌تر و بیش‌تر مواجه خواهند شد.

برگرفته از: نیو ایسترن آوتلوک: [The split of France: protests in New Caledonia \(journal-neo.su\)](http://journal-neo.su)

منتشر شده در تاریخ: ۲۳ می ۲۰۲۴